

El pescador entretingut

Hi havia una vegada, un poble molt petit, situat a la costa del sud de Catalunya, anomenat les Cases d'Alcanar. A aquest petit municipi d'Alcanar, vivia un home que havia acabat de complir 60 anys, oficialment passava a ser un home jubilat. El seu nom era Manuel, però tothom el coneixia per Manu.

El Manu era un aficionat a la pesca i volia ser pescador, però mai s'ho va proposar. Ara que ja estava jubilat, era el moment d'intentar-ho. L'endemà, el primer dilluns de setembre, aniria al port de les Cases d'Alcanar a pescar tot el matí de les 6h. fins les 12h. del matí. Així va ser, a les 5 i mitja de la matinada li va sonar el despertador. Tenia molta son i es va quedar al llit un quart d'hora més, fins que es va aixecar. Es va vestir, es va dirigir a la cuina per esmorzar. Finalment es va rentar les dents i se'n va anar per la porta de casa ràpidament per agafar un bon lloc per pescar.

Va arribar al port, i va trobar un senyor que li llogava una barca per poder pescar mar endins. Aquell home també li va donar un mapa enorme de tota la zona on hi havia força peixos habitualment. Per ser el primer dia, li va recomanar que no s'allunyés gaire de la costa, i ja és va despedir. Quan ja s'havia allunyat una mica de la llotja de peix i del port, va tirar algunes petites xarxes de pescar que tenia. Quan les estava tirant, una de les xarxes li va relliscar, va intentar que no li caigués al mar, però no ho va aconseguir. En l'intent, el Manu també va caure a l'aigua. En aquell moment va veure que ja era impossible recuperar la xarxa i va deixar que s'afones al mar. Enfurismat, va pujar a la barca de nou per continuar amb la navegació. Al cap d'una estona, quan ja no veia ni el port, va parar la barca, va col·locar totes les canyes i va acabar de tirar les xarxes que li quedaven.

Cap a les onze i quart del matí, va decidir de tornar cap al port. Es va posar a recollir totes les eines de pesca, quan de sobte un peix molt gros, fins hi tot més gran que la barca que portava, va trencar totes les xarxes marines. Al Manu se li va començar accelerar els batecs del cor i va intentar espantar el peix amb una canya de pescar, però va acabar sent impossible. Totes les xarxes i material que portava, van caure al mar, el Manu va observar el peix i la veritat és que semblava que fos una sardina de tamany gegantí. Cinc minuts més tard de l'atac, el peix s'havia allunyat. El Manu va engengar el motor de la barca per tornar cap al port.

Quan va arribar al port, per amarrar la barca, un grup de pescadors li van preguntar on estaven els peixos, les seues xarxes, les canyes, etc. Manu tot ofès, va explicar tot el què li havia passat, però ningú el va creure. Manu es va proposar pescar o trobar aquest peix i així el creurien.

Al dia següent el Manu va agafar el cotxe i es va dirigir al costat del restaurant de l'esquella d'en Gaudí, d'Alcanar. Allí vivia una pescadora que coneixia, anomenada Remei. Ella tenia un vaixell equipat amb les últimes noves tecnologies. Manu va tocar el timbre i la pescadora el va atendre, tot i que tenia força pressa. L'home li va explicar tot el què havia passat i volia que l'ajudés a trobar aquell peix. La pescadora va acceptar la proposta, però que destinaria poc temps, ja que tenia moltes coses a fer. El Manu va acceptar l'ajuda.

En pocs minuts van dirigir-se al port de les Cases d'Alcanar, van pujar a l'embarcació i van anar al lloc on Manu va veure la sardina gegant.

Portaven hores i no es veia res, cap moviment de grans peixos per la zona, com l'última vegada. La pescadora s'estava molestant, i va indicar al pescador de tornar a port, ja que estava ocupada, enlloc d'estar perdent el temps amb històries del Manu. Van tornar cap al port, van aparcar el vaixell i se'n van anar tots dos a casa. Per la tarda, però el pescador

estava inquiet per no poder demostrar que no deia mentides, semblava que com més ho intentava, menys certa era la seva història.

Va estar pensant com podia demostrar-ho. Ja ho havia provat amb la pescadora i els altres pescadors no el volien acompanyar. Va decidir anar amb una càmera de fotos i intentar gravar el peix. Així ho va fer, a trenc d'alba va agafar una càmera de fotos que tenia per un calaix de casa i cap al mar per veure la sardina gegant. Va agafar la barca que tenia llogada i quan ja s'havia allunyat del port, va veure una cosa llunyana al mar molt grossa. S'hi va acostar i amb uns prismàtics va mirar cap a l'horitzó, va veure que era la sardina gegant. Va tirar una corda ampla amb un tros de pollastre, el peix s'hi anava acostant, ja que olorava l'esquer. En Manu movia la barca poc a poc per a que el peix l'anés seguint. Al cap d'una bona estona, anant a poc a poc van arribar prop de la platja de Sòl de Riu. En aquella zona va girar l'embarcació per poder treure algunes fotografies, però la càmera s'havia mullat, i probablement les fotos que havia tret s'haurien esborrat.

Ja no tenia idees, però va continuar pensant. Finalment se li va ocórrer que podia construir una trampa. Va agafar una corda, va lligar un pollastre i una gàbia gran, per tant el peix quan s'hi posi dins per poder agafar el pollastre, el podria enxampar dintre la gàbia.

El pescador va anar a posar la trampa, el va posar lluny del port perquè tant aprop normalment no s'hi apropava. Més tard, va veure de nou la sardina gegant, el peix no semblava violent, sinó al revés, era inofensiu i amb bon caràcter. El pescador va arrepentir-se de pescar-lo. Tot i que ho havia de demostrar que existia, va preferir no fer-ho, perquè sinó hi hauria molts pescadors que el voldrien enxampar, preferia que el peix visqués en pau. Li va tirar el menjar que tenia preparat per a la trampa i el peix va allunyar-se. Manu se'n va anar cap al port satisfet.